

הדביבון והארנבת

אגדה יפנית

לפני שנים רבות חי בכפר ביפן איכר עם אישתו. לא רחוק מביתם, בהרים, חיה גם ארנבת גדולה, שעברה לעתים בסביבה. האיכרים התיידדו עם הארנבת ובמשך הזמן התחילו להתייחס אליה כמו לבתם ממש. בקרבת ביתם חי גם דביבון אחד, רשע גדול, שעלה על שדות של האיכר ועשה נזק רב. ויום אחד, כשהאישה הזקנה עבדה בשדה, בא הדביבון והתחיל לאכול את התבואה. האישה התרגזה ורצתה לגרש אותו, אבל הוא התנפל עליה והרג אותה. הארנבת החליטה להתנקם בו.

יום אחת היא אספה חבילת זרדים והמתינה לדביבון. כשזה הגיע אמרה לו "אספתי את הזרדים ורציתי להביא אותם הביתה בהרים, אבל רגליי כואבות. אולי תעזור לי?" הדביבון לקח את הזרדים על גבו והתחיל ללכת.

הארנבת התחילה לשפשף את אבן האש שלה. הדביבון לא יכול היה לראות מה קורה אחריו ורק שאל "מה קול השפשוף הזה?" "אלה רק ענפי העצים המשתפשים זה בזה" ענתה הארנבת. הארנבת הציתה בסוף את הזרדים שעל גבו והם התחילו לבעור. הדביבון לא יכול היה לראות, אבל שמע את קול הבעירה ושאל "מה הוא הקול המקרקר הזה?" והארנבת ענתה "אלה רק ציפורים מקרקרות על עצים." אך אז הלהבות פרצו ובערו וצרבו את גבו של הדביבון. "וי! עזרו לי!" קרא הדביבון וברח מהר.

בינתיים הארנבת לבשה בגדים אחרים, כדי שהדביבון לא יכיר אותה והכינה משחה מסויה עם פלפלים חריפים, וכשהדביבון בא לשדה קראה "קיבלת כוויות בגברך? הנה משחה נהדרת נגד כוויות. תן לי למרוח בה את גברך." כשרק המשחה נגעה בעורו הדביבון צעק "וי! זה בוער!" הוא התגלגל על הארץ וברח מהר משם.

עבר זמן והארנבת לבשה שוב בגדים אחרים שהדביבון לא יכיר אותה. כשהוא בא לשדה הציעה לו "אולי נלך לדוג?" "לדוג?" אמר הדביבון "זה רעיון טוב!" ואז אמרה הארנבת "נבנה לנו סירות. אני קטנה וקלה אז אבנה לי סירה מעץ. אתה גדול וכבד. תבנה לך סירה מבוץ." הדביבון החמדן הסכים ועשה כפי שנאמר לו.

בסירות מוכנות הם יצאו למים. הם הפליגו למרכז הנהר, אך סירתו של הדביבון התחילה לשקוע מהר מאוד. "הצילי אותי" קרא הדביבון אבל הארנבת רק דחפה אותו עמוק יותר למים. "זו נקמתי על שהרגת את האישה הזקנה" קראה הארנבת.